

Bruixa de dol

Maria-Mercè Marçal

«Hi és ell. I jo. Barrejats en un rostre»

Hi és ell. I jo. Barrejats en un rostre
que estrena els tretze vents sargits amb pluja nova...
I no hi som. Les tisoires han destrossat l'arrel.
Nusos ratats. I una porta esbotzada.

Riu amunt ressegueixo en va tots els topants.
Tots els llibants trencants, les aigües desnudades.
Estellades les barques que intentaven un pont.
I, malgrat tot, confosos en un rostre, ell i jo.

I no hi som. És el freu que uneix i que separa
florit d'escuma nova: qui sap on és la deu?
La vida que ha calat xarxes en aquest tram
pren el que és seu i oblida qui és ell, qui sóc jo,
quin amor ha llançat daus vells a l'enforcall
i quin atzar va encendre l'atzar, d'espurna a bosc:
Tot ho colga el relleu continu de les fulles.